

Mariscal com Picasso

Conta la llegenda picassiana que el pintor, quan ja era riquíssim, sovint comprava colors i pigments dels de més baixa qualitat, els més barats, com quan era un jove pintor en la misèria. El botiguer, que era el mateix, estava preocupat per la circumstància: deia que els clients, que pagaven molt bé els quadres, es trobarien que se'ls descoloririen, se'ls esquarterarien o bé els cauria la pintura.

Diu la llegenda que Picasso contestava:

—Que es fotin. Prou gana que em van fer passar.

Picasso era un gitano com pocs n'hi ha haguts. L'orgull de la raça.

Quines coses: l'actual Mariscal, l'estrella de la publicitat olímpica, de vegades i segons quina en fa em recorda el Picasso que gastava pintura barata per fotre l'amo, ara tan obsequiós, però tan amo com quan ni sabia que a Picasso se'l menjaven els polls del Bateau-Lavoir.

Ara, a Mariscal, el conviden a tot arreu, com és lògic i com cal. La sensació és que Mariscal diu que sí a tot, que és una manera com una altra que dir que no a tot (el mestre en aquests afers, Joan Marsé, havia arribat a signar tots dos manifestos, el manifest a favor del blanc i el manifest a favor del negre; una manera com una altra d'engegar al botavant la broma pesada de les llistes d'amics, famosos i coneguts a favor

d'això o d'allò). Quan ens van venir a veure Mikhaïl i Raïssa Gorbaxov Mariscal hi era. I no sé pas com és, però quan faig memòria de les imatges de la visita per allà al mig hi veig aparèixer insistentment una botifarra.

Ja no parlem del llamàntol en un dels bars del Moll de la Fusta. Excel.lent idea la del llamàntol: potser per això ja pràcticament és l'únic de mariscalia que hi queda.

Aquesta sospita d'un Mariscal picassà me la va produir fa uns unes setmanes la vista d'una autèntica rata de claveguera, un perfecte gàngster que ha passat olímpicament per dos o tres règims, lluint agressivament al trauc una insígnia del Cobi, de plata. D'aleshores ençà miro cada dia les esqueles del diari.

Estic segur que tard o d'hora la insígnia li esclatarà arranet del coll i li perforarà la jugular.

O això o no és un Cobi legal, sinó una còpia feta a Taiwan.

Ramon Barnils

Guerra i pau

Falten molt pocs dies perquè l'amenaça més gran per a la pau mundial quedi trencada per un conjunt de circumstàncies que no poden limitar-se a la qualificació de megalòman, dictador i irresponsable que caracteritzen Saddam Hussein. Un home que durant vuit anys va dessagnar el seu país amb una interminable guerra contra l'Iran de Khomeyni. Per donar una idea de l'estúpidesa del món capitalista, cal recordar que durant aquests vuit anys, l'URSS, els Estats Units, França i altres potències exportadores de material bèl·lic, van ajudar a edificar una potent màquina de guerra que si no va aconseguir millors resultats en els seus frenètics atacs, va ser a causa de la incompetència dels alts comandaments iraquians, encapçalats pel nou aspirant a Saladí o Tamerlan. Gràcies a aquestes armes la conquesta de Kuwait el passat 2 d'agost va resultar molt fàcil. Tampoc els Kuwaitians s'escapen al dictat que es desprèn d'una senzilla noció de *real politik*; Kuwait va finançar Iraq durant la guerra; va deixar en l'aire la possibilitat de negociar el deute i fins i tot l'explotació de dues petites illes perquè Iraq tingués accés directe al golf Pèrsic. L'administració de Saddam Hussein havia estat prou desastrosa perquè en unes reserves de petroli que arriben al 5 per cent mundial i una producció anual sem-

blant a la de Kuwait, el poble Iraquià estigués ofegat pel collar de la misèria i el subdesenvolupament.

Poc després de la fàcil conquesta de Kuwait, Saddam Hussein va fer com si res no hagués passat dels seus anys de guerra amb Iran: va tornar Chat-el-arab i va procedir a un immediat intercanvi de presoners amb el règim d'Iran. Els vuit anys de guerra van acabar fent un pa com unes hòsties.

Ara tot penja d'un fil. La retirada de Kuwait, ordenada pel Consell de Seguretat amb la data límit del 15 de gener, no és suficient per a garantir la seguretat de la zona. Les velles i sagnants ferides, no cicatritzades, de la guerra del Vietnam, han servit i cal esperar que serveixin perquè el president dels EUA es convenci d'una vegada per totes que no es poden enviar exèrcits i flotes sense una voluntat clara de guanyar. El moment potser no és el més indicat per a recomanar lectures. Però la meua condició de professor m'impedeix deixar d'ensenyar. Llegeixin l'impressionant llibre de Neil Sheehan, *A bright shining lie*, per a major facilitat pot llegir-se en la versió francesa titulada *L'innocence perdue*, Editions du Seuil, París, 1990.

La lectura seria molt útil fins i tot per a don Felipe l'Indecís.

Fabià Estapé

